



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma komora)

zo 14. júla 2021 *

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté s ohľadom na situáciu vo Venezuele – Zmrazenie finančných prostriedkov – Zoznamy osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa uplatňuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov – Zápis mena žalobcu do zoznamov – Ponechanie mena žalobcu na zoznamoch – Povinnosť odôvodnenia – Právo na obranu – Zásada riadnej správy vecí verejných – Právo na účinnú súdnu ochranu – Nesprávne posúdenie – Sloboda prejavu“

Vo veci T-248/18,

Diosdado Cabello Rondón, bydliskom v Caracase (Venezuela), v zastúpení: L. Giuliano a F. Di Gianni, advokáti,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: S. Kyriakopoulou, P. Mahnič, V. Piessevaux a A. Antoniadis, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie jednak rozhodnutia Rady (SZBP) 2018/90 z 22. januára 2018, ktorým sa mení rozhodnutie (SZBP) 2017/2074 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na situáciu vo Venezuele (Ú. v. EÚ L 16 I, 2018, s. 14), a rozhodnutia Rady (SZBP) 2018/1656 zo 6. novembra 2018, ktorým sa mení rozhodnutie (SZBP) 2017/2074 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na situáciu vo Venezuele (Ú. v. EÚ L 276, 2018, s. 10), a jednak vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2018/88 z 22. januára 2018, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) 2017/2063 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na situáciu vo Venezuele (Ú. v. EÚ L 16 I, 2018, s. 6), a vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2018/1653 zo 6. novembra 2018, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) 2017/2063 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na situáciu vo Venezuele (Ú. v. EÚ L 276, 2018 s 1), pokiaľ ide o akty týkajúce sa žalobcu,

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora),

v zložení: predseda komory R. da Silva Passos, sudcovia I. Reine (spravodajkyňa) a L. Truchot,

tajomník: B. Lefebvre, referent,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. septembra 2020,
vyhlásil tento

Rozsudok¹

[omissis]

Právny rámec

[omissis]

O tretom žalobnom dôvode založenom na porušení slobody prejavu

[omissis]

- 100 Treba pripomenúť, že rešpektovanie základných práv sa vzťahuje na akúkoľvek činnosť Únie, vrátane oblasti SZBP, ako to vyplýva z ustanovení článkov 21 a 23 ZEÚ (pozri rozsudok z 27. septembra 2018, Ezz a i./Rada, T-288/15, EU:T:2018:619, bod 58 a citovanú judikatúru). Vzhľadom na to, že slobodu prejavu a právo na informácie zaručuje článok 11 Charty, ako aj za nasledujúcich podmienok článok 10 EDLP, treba preskúmať dodržiavanie tohto práva napadnutými aktmi.
- 101 Pokiaľ ide o článok 10 EDLP, treba uviesť, že je pravda, že tento dohovor nepredstavuje, pokiaľ k nemu Únia nepristúpila, právny nástroj formálne začlenený do právneho poriadku Únie. V dôsledku toho sa preskúmanie platnosti aktu sekundárneho práva Únie musí vykonať výlučne z hľadiska základných práv zaručených Chartou. Treba však pripomenúť, že na jednej strane podľa článku 6 ods. 3 ZEÚ základné práva zaručené EDLP predstavujú súčasť práva Únie ako všeobecné zásady, a na druhej strane z článku 52 ods. 3 Charty vyplýva, že práva, ktoré obsahuje, zodpovedajúce právam zaručeným v EDLP, majú rovnaký zmysel a rozsah, ako je zmysel a rozsah, aký im priznáva EDLP. Podľa znenia vysvetliviek týkajúcich sa tohto ustanovenia, ktoré v súlade s článkom 6 ods. 1 tretím pododsekom ZEÚ a článkom 52 ods. 7 Charty musia byť zohľadnené na účely jeho výkladu, zmysel a rozsah zaručených práv sú určené nielen znením EDLP, ale aj, a to najmä, judikatúrou ESĽP. Z uvedených vysvetliviek okrem toho vyplýva, že článok 52 ods. 3 Charty sa snaží zabezpečiť potrebnú súdržnosť medzi právami obsiahnutými v Charte a zodpovedajúcimi právami zaručenými EDLP bez toho, aby tým bola narušená autonómia práva Únie a Súdneho dvora Európskej únie. Navyše treba uviesť, že táto rovnocennosť medzi slobodami zaručenými Chartou a tými zakotvenými v EDLP bola vyhlásená formálne v súvislosti so slobodou prejavu (pozri rozsudok z 31. mája 2018, Korwin-Mikke/Parlament, T-770/16, EU:T:2018:320, bod 38 a citovanú judikatúru).
- 102 Zo samotného znenia článku 11 ods. 1 Charty a článku 10 ods. 1 EDLP vyplýva, že „každý má právo na slobodu prejavu“. ESĽP už rozhodol, že sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a že tento text nerozlišuje podľa povahy

¹ Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

sledovaného cieľa ani podľa úlohy, ktorú fyzické alebo právnické osoby zohrávali pri výkone tejto slobody (rozsudok ESĽP, 28. septembra 1999, Öztürk v. Turecko, CE:ECHR:1999:0928JUD002247993, bod 49).

- 103 Treba uviesť, že ESĽP pripisuje osobitnú váhu úlohám novinárov ako „strážcom“ spoločnosti vo všeobecnosti a osobitne demokracie. Odporúča „najväčšiu obozretnosť“, pokiaľ ide o posúdenie platnosti obmedzení ich slobody prejavu (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 24. júna 2014, Roşianu v. Rumunsko, CE:ECHR:2014:0624JUD002732906, bod 61). Zdôrazňuje tiež, že audiovizuálne médiá, akými sú rozhlas a televízia, zohrávajú v tejto súvislosti zvlášť dôležitú úlohu. Z dôvodu ich právomoci šíriť správy zvukom a obrazom majú bezprostrednejšie a silnejšie účinky ako písomná tlač. Funkcia televízie a rozhlasu ako známych zdrojov zábavy v centre súkromného života diváka alebo poslucháča ešte posilňuje ich vplyv (rozsudok ESĽP, 17. septembra 2009, Manole a i. v. Moldavsko, CE:ECHR:2009:0917JUD001393602, bod 97).
- 104 ESĽP sa však domnieva, že právo novinárov na oznámenie informácií o otázkach všeobecného záujmu je chránené pod podmienkou, že na základe presných skutočností konajú v dobrej viere a poskytnú „spoľahlivé a presné“ informácie pri dodržaní novinárskeho etického postupu. Článok 10 ods. 2 EDĽP zdôrazňuje, že výkon slobody prejavu zahŕňa „povinnosti a zodpovednosť“, ktoré platia aj pre médiá, aj pokiaľ ide o otázky veľkého všeobecného záujmu (pozri rozsudok ESĽP, 17. decembra 2004, Pedersen a Baadsgaard v. Dánsko, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, bod 78 a citovanú judikatúru). Z judikatúry ESĽP vyplýva, že skutočnosť, že audiovizuálne médiá majú často oveľa bezprostrednejšie a silnejšie účinky ako písomná tlač, je skutočnosťou, ktorú treba zohľadniť pri posúdení vyššie uvedených „povinností a zodpovedností“ (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 16. júna 2015, Delfi AS v. Estónsko, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, bod 134).
- 105 Navyše ESĽP potvrdil, že článok 10 ods. 2 EDĽP ponecháva veľmi málo miesta na obmedzenia slobody prejavu v oblasti politickej diskusie alebo otázok všeobecného záujmu. V zásade si totiž vyjadrenia týkajúce sa takýchto otázok verejného záujmu vyžadujú silnú ochranu, a to na rozdiel od tých, ktoré obhajujú násilie, nenávisť, xenofóbiu alebo iné formy netolerancie, ktoré bežne nie sú chránené. Politická diskusia predstavuje zo svojej povahy zdroj rozporov, a to často silných, ale nie je z tohto dôvodu o nič menej vecou verejného záujmu s výnimkou prípadu, keď prekročí hranice a degraduje sa na výzvu k násiliu, nenávisti alebo netolerancii (rozsudok ESĽP, 15. októbra 2015, Perinçek v. Švajčiarsko, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, body 197, 230 a 231; pozri v tomto zmysle aj rozsudok ESĽP, 8. júla 1999, Sürek v. Turecko (č. 1), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, body 61 a 62). Podľa ESĽP na účely určenia, či vyjadrenia ako celok môžu predstavovať podnecovanie k násiliu, je potrebné venovať pozornosť použitým výrazom a kontextu, v ktorom boli odvysielané (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP zo 6. júla 2010, Gözel a Özer v. Turecko, CE:ECHR:2010:0706JUD004345304, bod 52). Najmä, ak tieto vyjadrenia boli vyhlásené v napätom politickom alebo sociálnom kontexte, tento súd vo všeobecnosti uznáva, že určitá forma zásahu týchto výhrad môže byť odôvodnená podľa článku 10 ods. 2 EDĽP (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 15. októbra 2015, Perinçek v. Švajčiarsko, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, bod 205).
- 106 Na uplatnenie vyššie uvedených zásad v prejednávanej veci treba zohľadniť kontext prejednávanej veci vyznačujúci sa špecifikami, ktoré ju odlišujú od vecí, v ktorých ESĽP rozvinul svoju judikatúru (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 93).

- 107 Je totiž potrebné zdôrazniť, že zásady vyplývajúce z judikatúry ESLP boli vypracované v situáciách, keď voči osobe, ktorá predniesla isté vyjadrenia alebo vykonala isté úkony pokladané zo strany štátu, ktorý pristúpil k EDLP, za neprijateľné, daný štát, v ktorom bola táto osoba usadená, uplatnil represívne opatrenia, a to často trestnej povahy, pričom daná osoba sa odvolávala na slobodu prejavu ako prostriedok obrany proti uvedenému štátu (rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 94).
- 108 Naopak, v prejednávanej veci je žalobca venezuelským občanom s bydliskom vo Venezuele, ktorý zastáva politickú funkciu vo svojej krajine a má významný prístup k audiovizuálnym médiám v uvedenej krajine.
- 109 To predstavuje kontext, v ktorom sa žalobca odvoláva na právo na slobodu prejavu. Nejde teda o využitie tohto práva ako prostriedku obrany proti venezuelskému štátu, ale ako prostriedku na napadnutie reštriktívnych opatrení, ktoré sú zaisťujúcej a nie trestnej povahy a ktoré Rada prijala s cieľom reagovať na situáciu, ktorá prevláda vo Venezuele (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 97).
- 110 Tento žalobný dôvod treba preskúmať vzhľadom na všetky tieto zásady a úvahy.
- 111 Treba zdôrazniť, že žalobca bol zapísaný a ponechaný na sporných zoznamoch ako popredný venezuelský politický predstaviteľ, pretože verejne útočil na politickú opozíciu, médiá a občiansku spoločnosť a vyhrážal sa im. Tento dôvod umožnil Rade uplatniť kritérium stanovené v článku 6 ods. 1 písm. b) rozhodnutia 2017/2074 týkajúce sa zápisu mien fyzických osôb, ktorých činnosti, politiky alebo aktivity inak oslabujú demokraciu a právny štát vo Venezuele.
- 112 Je potrebné uviesť, že mediálne vystúpenia žalobcu, o ktoré sa Rada opierala pri odôvodňovaní napadnutých aktov, sa týkajú najmä jeho politických činov a vyhlásení počas mobilizácie pred novinármi a na tlačových konferenciách.
- 113 Z toho vyplýva, že žalobca podliehal predmetným reštriktívnym opatreniam ako politický činiteľ, ktorý podkopával demokraciu a právny štát tým, že sa verejne a cielene vyhrážal politickej opozícii, médiám a občianskej spoločnosti.
- 114 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že sa považuje za komentátora, novinára a zabávača, je potrebné zdôrazniť, že jeho týždenný televízny program, ktorý je jediným dôkazom statusu novinára, ktorý si uplatňuje vo svoj prospech, sa zdá byť rozšírením jeho politických aktivít. Ako totiž vyplýva z bodov 81 až 83 vyššie, žalobca využil svoj program na útoky proti svojim politickým oponentom a na vydávanie pokynov na konanie proti opozícii. Navyše, ako je uvedené v bode 112 vyššie, konanie žalobcu, ako ho posudzuje Rada, sa netýka výlučne jeho televízneho programu. V každom prípade z judikatúry ESLP vyplýva, že zásady týkajúce sa dobrej viery a etických povinností novinárov, ktoré sú títo novinári povinní dodržiavať, aby sa mohli dovoliť väčšej ochrany zásahov do ich slobody prejavu (pozri bod 104 vyššie), sa vzťahujú aj na ostatné osoby, ktoré sa zúčastňujú na verejnej diskusii (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP, 15. februára 2005, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, bod 90, a 29. novembra 2005, Urbino Rodrigues v. Portugalsko, CE:ECHR:2005:1129JUD007508801, bod 25). Uvedené zásady sú teda relevantné, pokiaľ ide o situáciu žalobcu, ktorá nepochybne zasiahla do verejnej diskusie prebiehajúcej vo Venezuele.

- 115 Zo skúmania spisu vyplýva, že žalobca bez toho, aby prevzal „povinnosti a zodpovednosti“ uvedené v judikatúre ESLP, voľne využíval médiá na verejné vyhrážanie sa a zastrašovanie politickej opozície, iných médií a občianskej spoločnosti.
- 116 Žalobca najmä obvinil novinárov zo spoluúčasti na bombovom útoku na Národnú gardu. Okrem toho nespochybnil, že na svojej internetovej stránke podnikol zastrašovacie manévry proti hnutiam odsudzujúcim porušovanie ľudských práv vo Venezuele alebo že v rámci svojho televízneho programu použil informácie pochádzajúce z protiprávneho záznamu súkromných rozhovorov na účely napadnutia politických oponentov. Nespochybnil ani informácie, podľa ktorých podnecoval k brutálnym represiam prostredníctvom zápalistej rétoriky, vydal pokyny na nasadenie bojových jednotiek proti opozičným demonštráciám, verejne sa vyhrážal opozičným lídrom vyhlásením „vieme, kde žijete“, verejne vystavil „príručku pre revolučných bojovníkov“, ktorá obsahovala osobné údaje o opozičných lídroch vrátane ich bydliska, s cieľom zastrašiť opozíciu. Žalobca navyše nespochybnil informáciu uvedenú v správe OAS zo 14. marca 2017, že bol zapojený do mučenia.
- 117 Treba preto konštatovať, že akty žalobcu skúmané Radou v jeho spise predstavujú podnecovanie k násiliu, nenávisti a netolerancii v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 105 vyššie, takže sa naň nemôže vzťahovať širšia sloboda prejavu, ktorá v zásade chráni vyjadrenia v politickom kontexte. Tieto činy sú totiž skutočnými útokmi, ktoré podkopávajú demokraciu a právny štát vo Venezuele.
- 118 Tvrdenia žalobcu týkajúce sa jeho úlohy novinára a slobody prejavu, ktorú majú novinári, treba preto zamietnuť.
- 119 Okrem toho je pravda, ako bolo pripomenuté v bode 102 vyššie, že „každá osoba“ má právo na slobodu prejavu. Navyše v prejednávanej veci môžu reštriktívne opatrenia uložené žalobcovi viesť k obmedzeniu jeho slobody prejavu, keďže Rada o nich rozhodla najmä z dôvodu niektorých jeho vyjadrení, a môžu ho teda odradiť od podobných vyjadrení. Treba však uviesť, že sloboda prejavu nepredstavuje absolútne privilégium, a preto môže podliehať obmedzeniam za podmienok uvedených v článku 52 ods. 1 Charty.
- 120 Na to, aby bol zásah do slobody prejavu v súlade s právom Únie, musí spĺňať trojakú podmienku. Po prvé predmetné obmedzenie musí byť „stanovené zákonom“. Inými slovami, inštitúcia Únie musí mať pri prijímaní opatrení, ktoré môžu obmedziť slobodu prejavu jednotlivca, na tento účel istý právny základ. Po druhé predmetné obmedzenie musí sledovať cieľ všeobecného záujmu uznaný ako taký Úniou. Po tretie predmetné obmedzenie nesmie byť neprimerané (pozri rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 69 a citovanú judikatúru).
- 121 Pokiaľ ide o prvú podmienku, treba poznamenať, že v prejednávanej veci je obmedzenie „stanovené zákonom“, a to vzhľadom na to, že je vyhlásené v aktoch, ktoré majú okrem iného všeobecnú pôsobnosť a majú jasný právny základ v práve Únie, konkrétne v článku 29 ZEÚ a článku 215 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 72).
- 122 Pokiaľ ide o druhú podmienku, treba konštatovať, že ako vyplýva z preskúmania druhého žalobného dôvodu, napadnuté akty sú, pokiaľ ide o žalobcu, v súlade s cieľom stanoveným v článku 21 ods. 2 písm. b) ZEÚ, ktorým je upevňovať a podporovať demokraciu a právny štát, keďže patria do rámca politiky smerujúcej k podpore demokracie vo Venezuele.

- 123 Pokiaľ ide o tretiu podmienku, treba uviesť, že táto podmienka pozostáva z dvoch častí: jednak obmedzení slobody prejavu, ktoré môžu vyplývať z predmetných reštriktívnych opatrení, musia byť jednak nevyhnutné a primerané k sledovanému cieľu, a jednak nemôže byť narušená samotná podstata tejto slobody (pozri analogicky rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:C:2017:392, bod 84). Pokiaľ ide o prvú podmienku, treba pripomenúť, že zásada proporcionality ako všeobecná zásada práva Únie vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou. Preto, ak sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, treba sa prikloniť k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 87).
- 124 V tejto súvislosti judikatúra spresňuje, že pokiaľ ide o súdne preskúmanie dodržiavania zásady proporcionality, normotvorcovi Únie je potrebné priznať široký rozsah voľnej úvahy v oblastiach, v ktorých sa z jeho strany predpokladajú rozhodnutia politického, ekonomického alebo sociálneho charakteru a v rámci ktorých má vykonať komplexné posúdenia. Preto môže zákonnosť takého opatrenia ovplyvniť len zjavná neprimeranosť opatrenia prijatého v týchto oblastiach vo vzťahu k cieľu, ktorý príslušná inštitúcia zamýšľa sledovať (rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 88).
- 125 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o primeranosť reštriktívnych opatrení, ako sú opatrenia uložené žalobcovi, z hľadiska cieľa všeobecného záujmu, ktorý je pre medzinárodné spoločenstvo tak zásadný ako ochrana demokracie a právneho štátu, sa zdá, že zmrazenie finančných prostriedkov, finančných aktív a iných hospodárskych zdrojov osôb identifikovaných ako osoby zapojené do útokov na demokraciu vo Venezuele, nemožno ako také považovať za neprimerané (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. februára 2020, Boshab/Rada, T-171/18, neuverejnený, EU:T:2020:55, bod 134 a citovanú judikatúru). Ako pritom bolo uvedené v bode 117 vyššie, žalobca svojím podnecovaním k násiliu, nenávisti a netolerantnosti spôsobil takéto zásahy.
- 126 Pokiaľ ide o potrebnosť predmetných obmedzení, je potrebné uviesť, že také alternatívne a menej obmedzujúce opatrenia, akými je systém predchádzajúceho povolenia alebo povinnosť odôvodniť *a posteriori* použitie vyplatených finančných prostriedkov, neumožňujú tak účinne dosiahnuť sledované ciele, konkrétne vyvinutie tlaku na venezuelských činiteľov s rozhodovacou právomocou zodpovedných za situáciu vo Venezuele, a to najmä vzhľadom na možnosť obchádzať uložené obmedzenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 85).
- 127 Okrem toho treba pripomenúť, že článok 7 ods. 4 rozhodnutia 2017/2074 a článok 9 ods. 1 nariadenia 2017/2063 stanovujú možnosť povoliť uvoľnenie určitých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov na to, aby dotknuté osoby mohli čeliť základným potrebám alebo splniť určité záväzky.
- 128 Keďže obmedzenia práva na slobodu prejavu žalobcu, ktoré môžu spôsobiť predmetné reštriktívne opatrenia voči žalobcovi, sú potrebné a primerané sledovanému cieľu, je potrebné preskúmať podmienku týkajúcu sa zásahu do samotnej podstaty tejto slobody.
- 129 Je potrebné pripomenúť, že predmetné reštriktívne opatrenia stanovujú, že členské štáty majú prijať potrebné opatrenia jednak na to, aby zabránili jeho vstupu na svoje územia, ako aj prechodu cez ne, a jednak na zmrazenie jeho finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov nachádzajúcich sa v Únii.

- 130 Žalobca je pritom príslušníkom tretieho štátu, a to Venezuely, v ktorej je usadený a vykonáva svoju profesionálnu činnosť ako politik, ktorý pôsobí aj v médiách tejto krajiny. Preto dotknuté reštriktívne opatrenia nezasahujú do podstaty práva žalobcu na výkon slobody prejavu osobitne v rámci jeho profesionálnej činnosti v odvetví médií v krajine, v ktorej je usadený a kde pracuje (pozri analogicky rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:C:2017:392, bod 123).
- 131 Okrem toho sú tieto opatrenia dočasnej a zvrátiteľnej povahy. Z článku 13 rozhodnutia 2017/2074 totiž vyplýva, že toto rozhodnutie podlieha neustálej revízii (pozri bod 7 vyššie).
- 132 V dôsledku toho reštriktívne opatrenia uložené voči žalobcovi nezasahujú do jeho slobody prejavu.
- 133 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je potrebné tretí žalobný dôvod zamietnuť.

[omissis]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Pán Diosdado Cabello Rondón je povinný nahradiť trovy konania.

da Silva Passos

Reine

Truchot

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. júla 2021.

Podpisy